

Sakinim Saki

— ozlem--pala · 17 Ekim 2009

Yüreğim çok gürültülü saki !
Sağanak sağanak yağmakta yine.
Sokak çukurlarına yığılırken gölgem,
Ayaklarımda ağır lastik kokuları...
Ayakkabılarım, bir tek onlar rehavette.

Kesilmiş süt pıhtısı genzimde saki !
Dirsek dürtüleri, bayat bakışlar,
Yüzümde bin çizgiye sahte serenat...
Hiç kimse görmüyor ki ısladığımı.

Köhne meyhanen kadar dumanlıyım saki !
Ezilmiş izmaritler kadar havasız,
Kuru iftira yükü kadar asılsızım, diyorum.
Saki, İstanbul kadar yalansız...

Şimdi nasıl bırakayım bu şehri söyle!
Hangi kara trenin vagonuna takılayım...
O gözler ah o gözler varken hele,
Söyle, hangi şehre mülteci olayım.

Saki doldur ! Doldur, bu şehre uzanayım...
Bir yudumda Marmara'da kayık,
Bir yudumda Surdibinde taş misali...
Ya da dur saki dur!
Ver şişeyi ayyaş olayım.

Git başımdan saki ! Gitmiyorum...
Beni en iyi bu şehir zulalar,
Zaten ayakkabılarım da rehavette.
O halde aç müziğin sesini !
Beni en iyi Çigan müziği paklar...

SAHİ SAKİ

İşte böyle saki !

İstanbul'u sırf bu yüzden sevdim ben.Sırf tenini çevreliyor diye içime çektim bu şehri. Nisanları sevdim saki! Sırf doğduğu ay diye hiç ağlayamadım bahar yağmurlarında. Beyazları sevdim saki! Sırf saçlarına kırağı yağdığı için...beyazları. İşte bu yüzden sarhoş naralarım. Bu yüzden dedim ya bırak şişeyi. Hiç olmadığım kadar sarhoş olmalıyım. Uzanmalıyım kaldırımlarına boylu boyunca. Şehrime bir kez daha aşık olmalıyım.

Var git, sen kapı önünde martılara mısır taneleri saç. Ben; sığ denizin kumlarında yalın ayak, ben;balıkçı teknesinde ağ, ben; çocuk salıncağında zincir olmalıyım.

Var git saki, şişe kalsın !

Bir kadeh sonraya kalsın sövmeler. Her yudumda fetih sevinci var şimdi. Her damlada o gözleri zerk ediş var. Damarlarım gevşedikçe doluyor...Beynim uyuştukça yüreğimin sesi duyuluyor. Duymaz mısın saki ! Duymaz mısın....Nasıl da çırpınıyor...

Sırf bu yüzden sevdim İstanbul'u ben. Sırf o değişiyor diye toprağına...Bütün arabaları sevdim, bütün vitrinleri, bütün caddeleri, bütün, bütün....Abarttım değil mi saki ?

Bir kadeh sonraya kalsın aşkı çekip çıkarmak! Ben, şehrin dehlizlerindeyim şimdi. Göz fenerleri sönük, bulanık...Binlerce ayak izi var üzerimde. Öyle yorgun...Öyle sadık...

Kaç kapısı vardı İstanbul'un saki ? Hangi kapısına yakınız?

Kaç tepesi vardı İstanbul'un saki ? Ben kadar hangisi yakın bulutlara ? Kaç kırılğan kalbi taşır vapurlar? Kaç şair vurdu sahile saki .....

En çok da bugün sarhoşum şehre sanki. Sanki en çok bugün kayboldum o gözlerde. O bakıyorken ben kaçıyordum. Ben bakıyorken o yol alıyordu. Ellerim titriyordu saki, ellerim. Şu kadehe kör bakayım ki ellerim titriyordu. Hiç bu şehri bu renk görmemiştim. Denizini sakın, göğünü kasvetli, kuşlarını iştahlı....Hiç bir tütünü böyle çekmemiştim...Hiç soğutmamıştım bir bardak çayımı....

Ben bu şehre bu yüzden aşığım saki ! Ne yana baksam ben. Ne yana dönsem O çıkıyor karşıma. Şimdi ben, bırakıp bu şehri nasıl gideyim ?

Çok konuştum başıyla beni. Zaten şişe de dibine geldi. Hesabımı kapama...Ha günahımı da defterime ekleyiver! Kapılıp yorgun ayaklarımın rehabetine sızarsam eğer...

Karşı kaldırımlardan birine, aşkımın sinesine usulca bırakıver....

Unutma saki , her sarhoşun mutlaka vardır sığınacağı bir yer....

Özlem Pala